

Besvarelse:

Justitsministeriet har på forespørgsel meddelt fiskeriministeriet, at justitsministeriet på det foreliggende grundlag, herunder bemærkningerne i kommissionsbetænkningen, er mest tilbøjelig til at antage, at de ovennævnte tilladelser bør meddeles efter et skøn i hvert enkelt tilfælde, uden at justitsministeriet ved udøvelsen af skønet er bundet af de i retsplejelovens § 435, stk. 2, anførte betingelser for at meddele tilladelse til, at en landsretsdom i en fra underret indanket sag kan indbringes for Højesteret.

Justitsministeriet har iøvrigt på den i sagen givne anledning som sin bestemte opfattelse udtalt, at udtrykket „vedkommende landsret“ i lovforslagets § 4, stk. 2, bør ændres til: „domstolene“, og at § 4, stk. 3, bør udgå, således at det vil afhænge af retsplejelovens almindelige regler, om retssagen skal anlægges ved underret eller landsret.

Dette synspunkt kan jeg for mit vedkommende tiltræde og vil være villig til at stille fornødent ændringsforslag herom.

Spørgsmål 6. Vedrørende § 8: Bør der ikke stå „stedlige dagblade“?

Besvarelse:

Når der i lovforslagets §§ 8 og 16 ikke er brugt ordet „dagblade“, skyldes dette ikke, at man har villet udelukke dagspressen eller dele deraf, men alene, at der ofte i de forskellige egne findes udbredte lokale ugeaviser, hvor det vil være rimeligt at kunne optage de i lovforslaget foreskrevne meddelelser. Ligeledes kommer i betragtning fiskeribladene, der kun udkommer hver uge eller hver 14. dag.

Spørgsmål 7. Vedrørende § 10: Er tidsbegrænsningen i 1949—53 nødvendig? Bør tidsrummet i hvert fald ikke udvides til og med 1955?

Besvarelse:

Når man i § 10, stk. 2, jfr. § 12, stk. 2, har lagt 5 års perioden 1949—53 til grund og iøvrigt i konsekvens heraf i § 12, stk. 1, har benyttet 1. januar 1954 som skærings-tidspunkt med hensyn til adgangen til at komme i betragtning med erstatning under

forudsætning af benyttelse af ålegårdsretten indenfor de nærmest foregående 10 år, er der herved taget hensyn til, at man naturligt har måttet vælge et tidsrum og et skærings-tidspunkt, der ligger forud for offentliggørelsen af ålegårdsbetænkningen, således at man har sikkerhed for, at udnyttelsen, lejebeløvenes fastsættelse m. v. ikke er foretaget med henblik på den forventede erstatning i tilfælde af afløsning.

Selvom man ikke kan se bort fra, at visse oplysninger om ålegårdskommissionens arbejde allerede på et ret tidligt tidspunkt er tilflydt dagspressen, og at der også i forbindelse med det omfattende materiale, kommissionen har ladet indsamle, kan være givet et vist advis til de interesserede, skulle der dog ikke, da ålegårdskommissionens betænkning er dateret den 15. april 1955, være afgørende hindringer for, at de ovennævnte tidsbestemmelser i §§ 10, stk. 2, og 12, stk. 2, ændres til henholdsvis „1950—54“ og „1. januar 1955“, således at forholdene under blankålsæsonen i efteråret 1954 indgår i bedømmelsesgrundlaget.

Spørgsmål 8. Vedrørende § 12, stk. 2:

a) Har man ved afløsning af andre rettigheder (f. eks. jagtretten) benyttet en begrænsning svarende til de i stk. 1 nævnte 10 år?

b) Kan ministeren godkende, at der efter „er“ i stk. 1, næstsids-te linie, indføjes: „i almindelighed“?

Besvarelse:

a) Ved afløsning af andre rettigheder ses ikke at være brugt en direkte begrænsning svarende til de i § 12, stk. 1, nævnte 10 år.

I lov om jagten af 28. april 1931 har man dog i § 2, stk. c, fastsat, at vederlaget for jagtretten skal fastsættes til en sådan årlig pengeafgift, som afgiver fuld erstatning for det tab, som jagtrettighedens afståelse kan antages at medføre *under hensyn til de forhold, som har fundet sted indtil den tid, da afløsningen sker.*

Den for ålegårdsrettens afløsning i lovforslaget indeholdte formulering må imidlertid ses på baggrund af ålegårdsrettens særlige art og dens karakter af en fortrinsret til at benytte det udfor den pågældende kyststrækning liggende vandområde til ålefiskeri i blankålsæsonen med dertil særlig